

PSYCHOTHILLER

SPAINER

The background of the cover is a dark, atmospheric photograph. It depicts a two-story stone house with a gabled roof, perched on a rocky cliff. Several windows are illuminated from within, casting a warm yellow glow. The house is surrounded by dark, silhouetted trees. The sky above is a deep, dark blue, filled with heavy, swirling clouds. Multiple bright, jagged lightning bolts are visible, striking down from the clouds. The overall mood is ominous and suspenseful.

C. L. TAYLOR

PSYCHOTHILLER

SPAINEX

C. L. TAYLOR

2019

Copyright © C. L. Taylor 2019
Translation © 2019 by Zuzana Pernicová

Všeckrá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Všechny úryvky z her Williama Shakespeara jsou citovány v překladu Martina Hilského: William Shakespeare, *Dílo*, Academia, 2016.

Z anglického originálu THE SLEEP
vydaného nakladatelstvím Avon, division of HarperCollinsPublishers,
Londýn 2019
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2019

ISBN: 978-80-7498-329-0

Na památku mé báječné kamarádky Heidi Mooreové

Zemřít, spát –
a je to. Spát – a navždy ukončit
úzkost a věčné útrapy a strážně,
co údělem jsou těla – co si můžem
přát víc, po čem toužit?

Hamlet, III. dějství, 1. scéna
William Shakespeare

1. kapitola

Jestli čtete tyhle řádky, už nejsem naživu. Poslední tři měsíce mě někdo sledoval, a pokud jsem mrtvá, rozhodně nešlo o nešťastnou náhodu. Řekněte policii, ať si promluví s mým bývalým přítelem Alexem Carterem o tom, co se dělo v Londýně. Tam to všechno začalo.

Následující lidé přijeli na ostrov Rum za pěší turistikou, dorazili v sobotu 2. června. Jsem si jistá, že právě jeden z nich mě zabil.

- Joe Armstrong*
- Christina Cuttleová*
- Fiona Gardinerová*
- Trevor Morgan*
- Malcolm Ward*
- Melanie Wardová*
- Katie Wardová*

Jejich rezervace a kontakty naleznete na počítači v recepci a ve zdravotní dokumentaci v pravé zásuvce stolu. Na přiložené papíry jsem sepsala všechno, co se přihodilo od jejich příjezdu (i co se dělo předtím).

Doufám, že to nečtete. Doufám, že se tyhle papíry váli zmuchlané na dně odpadkového koše a že se mi povedlo vyváznout. Nevím, co ještě dodat. Prosím vás, vyřídte mým rodičům, že je mám hrozně ráda, a Alexovi, že doufám, že se mu daří dobře, a že nemá proč si vyčítat, jak to všechno dopadlo. Lituju, že jsem sem vůbec přijela. ~~Lituju,~~ že jsem svolila Lituju spousty věcí. Nejvíc ze všeho bych si přála vrátit čas zpátky.

*Anna Willisová
výkonná manažerka hotelu Bay View, ostrov Rum*

P. S. Je mi hrozně líto, co se stalo Davidovi. Řekněte prosím jeho příbuzným, že to byl báječný člověk se srdcem na pravém místě a smyslem pro humor a že jsem ho měla moc ráda. Ujistěte je, že zemřel rychle a netrpěl.

1. část

2. kapitola

Anna

*O tři měsíce dříve
Neděle 25. února*

V autě panuje úplně jiná nálada než v pátek. Když jsme do Brecon Beacons jeli, přes hovor a smích jsem skoro neslyšela rádio. Lidi z mého týmu sice sborově zaúpěli, když jsem jim oznámila, že strávíme únorový víkend na teambuildingu ve velšských horách, ale sotva nasedli do auta, zavládlo veselí. Teď při návratu do Londýna jsou zamlklí – jsou fyzicky a psychicky vyčerpání a nejspíš mají kocovinu. Mohammed na sedadle spolujezdce vedle mě pochrupuje. Peter, který včera při večeři všechny dobře bavit parodováním duchovního učitele Michaela Mackintoshe, se s bundou přehozenou přes ramena opírá hlavou o okno. Vedle něj sedí Freddy Laing se sluchátky na uších, oči má zavřené a paže založené na hrudi. Pochybuju, že si pamatuje, co o mně včera řekl, když si myslel, že už jsem odešla spát. Víím, že byl opilý – opili se všichni –, ale to ho nijak neomlouvá.

„Nechápu, že se chce ucházet o místo ředitelky marketingu. Nemá šanci.“

Freddyho hlas se ke mně donesl přes vstupní halu, kde jsem u pultu netrpělivě čekala, až mi recepční vymění nefunkční kartu od hotelového pokoje. Hned mi bylo jasné, že mluví o mně. Marketingovou ředitelku Helen Mackesyovou přetáhla konkurence, takže její místo se uvolnilo. Přímou si říkalo o to, abych se ho ujala. Manažer prodeje Phil Acres bohužel začal vytrubovat, že se o něj bude ucházet taky.

„Vždyť o digitálním marketingu neví ani tuk,“ pokračoval Freddy. „Dělá tu práci tak dlouho, že už nejen nezvládne držet prst na tepu doby, ale ani tep aspoň nahmatat.“

Někdo se tlumeně zasmál. Nejspíš Mohammed. Těžko by to byl Peter. Tomu je čtyřicet, o osm víc než mně, a nestrká nos do cizích věcí. Mo a Freddy jsou si věkem blíž, oběma je kolem pětadvaceti, a sedí v kanceláři vedle sebe. Tráví víc času tlacháním než prací, ale nikdy je neokřikuju, ať jsou zticha. Jsou dospělí, ne děti. Pokud odvedou požadovanou práci a neruší ostatní, nechávám je být.

Na moment zavládlo ticho a pak se Freddy zplna hrdla rozřehal.

„Reklamy na MySpace. To nemá chybu. Nejspíš vykládá Timovi, že největším hitem marketingu v sociálních médiích budou blogy. Blogy na GeoCities!“

Následoval další výbuch bezcitného výsměšného řehotu. Sevřel se mi žaludek. Svoje současné postavení jsem si tvrdě vydřela. Po střední škole jsem chtěla jít na vysokou studovat design, ale nemohla jsem si to dovolit. Máma makala na dvou místech a bylo načase, abych jí začala finančně pomáhat. Absolvovala jsem snad milión přijímacích pohovorů a pracovala přitom dva roky v hotelovém baru, než jsem konečně získala místo marketingové asistentky v softwarové firmě. Moje šéfová Vicky byla skvělá. Vzala mě pod svá křídla a naučila mě všechno, co umím. Nastoupila jsem tam před dvanácti lety, kdy byl digitální marketing ještě v plenkách, a okamžitě jsem si tu práci zamilovala. A baví mě pořád.

„Slečno Willisová,“ volala za mnou recepční, když jsem vy-
kročila přes halu. „Slečno Willisová, tady máte tu kartu.“

Ozvalo se překvapené vyjeknutí, na dlaždicích zavrza-
ly podrážky tenisek a následoval další smích. Když jsem došla
do společenské místnosti, Freddy a Mo už byli pryč.

Mo si ze spaní odfrkne a to mě vytrhne ze vzpomínek a pře-
nese zpátky na lesklou zledovatělou silnici. Mrhlení, které se
nám lepilo na vlasy a kůži, když jsme do auta krátce po osmé
ráno nasedali, se proměnilo v ledové krupky. Stěrače se po skle
míhají sem a tam a při každém pohybu doleva vržou. Nebe je in-
koustově černé a nevidím nic než rozmazaná červená koncová
světla auta přede mnou. Ale konečně už jsme najeli na okružní
dálnici M25, takže brzo budeme zpátky v Londýně. Vyklopím
kluky u stanice metra a pojedu domů. I když si vůbec nejsem
jistá, že se mi tam chce.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Stěrače se pohybují v rytmu mého tepu. Přehnala jsem to
s kafem, a kdykoli si vybavím Freddyho včerejší slova, rozbuší se
mi srdce. Když utekl ze společenské místnosti, rozžhavená doběla
jsem ho hledala po celém přízemí hotelu. Nakonec jsem to vzda-
la, odešla jsem do svého pokoje a zavolala svému příteli Alexovi.

Nezvedl to hned po prvním zazvonění. Ani po druhém.
Alex ani v nejrůžovější náladě nemá telefonování rád, jenže já
prostě potřebovala slyšet vlídný hlas. Chtěla jsem, aby mi někdo
řekl, že nejsem pitomá, že se ve svojí práci vyznám a že všechno
bude zase v pohodě. Poslala jsem Alexovi textovku.

*Mám za sebou fakt hnusný večer. Nemusíme se vybavovat
dlouho. Jenom chci slyšet tvůj hlas.*

Obratem mi pípala odpověď.

Nezlob se, už jsem v posteli. Popovídáme si zítra.

Ta úsečnost se zařízla do cárů mého sebevědomí jako nůž.
Poslední dobou jsme se s Alexem jeden druhému odcizili. Vní-

mala jsem to už nějaký čas, ale bála jsem se to téma nakousnout, protože jsem neměla energii spravovat něco rozbitého ani sílu vypořádat se s rozchodem. Radši jsem se naplno pohroužila do práce. Občas jsem se v kanceláři zdržovala dlouho do večera, protože jsem prostě neunesla představu, jak po návratu domů budu s Alexem sedět na gauči – každý se budeme tisknout k opěrce na jednom kraji a ignorovat mezeru uprostřed, ale to prázdné místo nás bude přímo hmatatelně tížit, jako by mezi námi trůnil někdo další.

Možná bych se o pozici ředitelky marketingu ucházet neměla. Možná bych se měla na tuhle práci vykašlat, rozejít se s Alexem a odstěhovat se na venkov. Mohla bych pracovat na volné noze, pořídit si malý domek a psa, chodit na dlouhé procházky a dýchat čerstvý vzduch. V práci mě občas přepadá pocit, že se nemůžu pořádně nadechnout, a není to jen smogem. Na horních příčlích žebříku je řidší vzduch a já se jich držím jako klíště a bojím se, že spadnu. Freddy by byl blahem bez sebe, kdyby se to stalo.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Jed' domů. Jed' domů.

Krupky jsou čím dál hustší, odrážejí se od čelního skla a buší do kapoty. Někdo ze spaní zachrápe a já sebou cuknu leknutím, ale hned zase ztichne. Jedu za autem před sebou už několik kilometrů, oba udržujeme stálou rychlost kolem sto deseti kilometrů za hodinu. Předjíždět by bylo nebezpečné a navíc mě svým způsobem uklidňuje sledovat z bezpečné vzdálenosti ta červená světla.

Vrz. Šššš. Vrz. Šššš.

Jed' domů. Jed' domů.

Ozve se hlasité teatrální zazívání. Je to Freddy, vrtí se na sedadle a protahuje si ruce nad hlavou. „Anno, zastavila bys někde u pumpy? Potřebuju si odskočit.“

„Už jsme skoro v Londýně.“ „A ztlumila bys topení?“ dodá, když sjeďu pohledem od zpětného zrcátka zpátky k vozovce.
„Potím se jako prase.“

„Nemůžu. Ohřívání čelního skla nefunguje, takže by se mi zamlžilo.“

„No tak já otevřu okno.“

„Nedělej to, Freddy!“

Když se na sedadle natočí a sáhne po ovládacím knoflíku, vzedme se ve mně vztek.

„Freddy, NECH TOHO!“

Semele se to v mžiku. Jednu chvíli je přede mnou to auto a jeho koncové reflektory vrhají teplou konejšivou záři, v příštím okamžiku je fuč a vepředu se prudce míhají světla a troubí klakson – zoufale a zběsile – a vzápětí mě něco odhodí doleva, vůz se převrátí na bok a já vnímám jen skřípění kovu, tříštění skla, křik a pak už vůbec nic.

3. kapitola

Dvanáct hodin po nehodě

V pokoji někdo je. Sice mám zavřené oči, ale vím, že nejsem sama. Cítím tíhu něčího pohledu, brní mě z něj kůže. Na co ten člověk čeká? Až otevřu oči? Chtěla bych ho ignorovat a dál spát, jenže žaludek se mi svírá a pleť se mi napíná, a to dost dobře ignorovat nejde. Ten člověk mi chce ublížit. Doléhá ke mně přímo hmatatelná zloba, zavalila mě jako deka. Musím se vzbudit. Musím vstát a utéct.

Jenže se nemůžu ani hnout. Na hrudi mi spočívá tíže a přišpendlila mě k posteli.

„Anno? Anno, slyšíš mě?“

Do vědomí mi pronikne hlas, ale hned se zas vytratí.

„Slyším!“ Řekla jsem to jenom v duchu. Nedokážu pohnout rty. Nedokážu přimět hlasivky, aby vydaly zvuk. Ovládám jen pohyby očí.

Někdo ke mně kráčí a upírá na mě zrak, oči má modré a studené jako led. Pod nimi nevidím nos a ústa, ale jen hladkou napjatou kůži.

„Neboj se.“

Jde blíž, pohybuje se trhaně jako neustále zastavovaný film – pohne se, strne, pohne se, strne. Blíž a blíž. Pevně stisknu víčka. Tohle není skutečnost. Je to sen. Musím se probrat.

„Tak je to správně, Anno. Zavři oči a spi. Nebojuj s tím. Zbav se bolesti, trápení a pocitu viny.“

Všechno se mi to jenom zdá. Určitě. Ale ten sen je až příliš živý. Viděla jsem modrý závěs na bílém rámu kolem postele, bílou přikrývku a pod ní vystouplý hrbolek svých chodidel.

Ne! Ne! Nech toho!

Vykřiknu, ale jenom v duchu, nevyjde ze mě ani hlásek. Nemůžu se ani hnout. Když mě čísi ruka popadne za zápěstí, jenom zběsile mrkám a vysílám tak tiché SOS. Někdo mi chce ublížit a já mu v tom nemůžu nijak zabránit.

„Otevři oči, Anno. Víím, že mě slyšíš. Otevři oči!“

Alex?

Je u mě, tváří se ustaraně, pod očima má tmavé kruhy a kolem rtů i na bradě strniště.

„Anno?“

Do hřbetu ruky mám zapíchnutou jehlu. Jak mě Alex jemně hladí palcem, zavadí o ni. Rukou mi projede ostrá bolest.

Dávej pozor. Ta slova mi nedorazí od mozku ke rtům. Proč nemůžu mluvit? Zachvátí mě panika.

„Klid, klid.“ Alex mi položí ruku na rameno a vtiskne mě zpátky do postele.

Alexi, kde to jsem?

Na rámu kolem dokola postele visí modrý závěs a jsem celá přikrytá bílou peřinou, takže se nemohu hýbat. Na konci postele se pod ní rýsují moje chodidla. Že bych byla pořád ve snu? Jenže za zápěstí mě nedrží cizí člověk bez tváře, nýbrž Alex. Soustředím se na svou ruku ochable spočívající v jeho dlani a zatnu svaly na předloktí. Prsty sebou cuknou a vzápětí pod nimi ucítím jeho hebkou kůži. Nezdá se mi to, jsem vzhůru.

„To bude dobrý,“ konejší mě Alex, protože si úlevu v mém pohledu mylně vyložil jako strach. Opatrně se posadí na kraj postele a dává si pozor, aby mi nepřisedl nohy. „Nesnaž se mluvit. Měla jsi autonehodu. Jsi v nemocnici Royal Free v Hampsteadu. Utrpěla jsi vnitřní krvácení a museli tě operovat. Taký ti museli...,“ ukáže si na hrdlo, „... taký ti museli pomoci s dýcháním a prý tě možná pár dní bude bolet v krku, ale uzdravíš se. Je zázrak, že jsi...“ Polkne a odvrátí zrak.

Naživu?

Rázem se mi vrátí vzpomínky, jako by se mi do vědomí proboural nákladák. Zavřu oči a pokouším se ty výjevy vytěsnit, ale nejde to. Byla jsem v autě. Řídila jsem, padaly ledové krupky, stěrače na čelním skle se míhaly sem a tam, sem a tam...

Chytím se za hlavu, přitisknu si předloktí k obličeji a vzápětí do boku vozu narazí kamión. Hodí to mnou dopředu, do hrudi a klíční kosti se mi zaryje bezpečnostní pás a pak se se mnou na jednu všechno točí dokolečka, převracím se, narážím hlavou do volantu, do opěrky, do okna, máchám rukama kolem sebe a pokouším se něčeho chytit, úplně čehokoli, abych se připravila na tvrdý náraz, jenže nic nenahmátnu. Vůbec nic. Všichni křičí a mně nezbyvá než se modlit.

„Prosím tě, Anno...“

Matně si uvědomuju, že mě někdo vzal za lokty a pokouší se mi odtáhnout ruce od obličeje.

„Nech toho, Anno, prosím tě. Přestaň křičet. Prosím.“

„Anno? Anno, tady je Becca, vaše ošetřující sestra.“

Kdosi se dotkne mých prstů, kterými si křečovitě držím vlasy. Sevřu je ještě pevněji. Nepustím se. Nemůžu.

„Zavinil jsem to já?“ Na pokraji vědomí nezřetelně vnímám Alexův hlas. „Neměl jsem se o té nehodě zmiňovat. Sakra. Přestane někdy? Tohle je prostě... Nemůžu... Nevím...“

„To bude v pořádku. Nic se nestalo. Jenom je dezorientovaná. Jedna sestra se mi zmiňovala, že po probuzení z narkózy